

tõustis. Mitmed lamastivad were sees maas, küll surnult, küll haawatult.

„Meie oleme tule all. Tagasi!“ kostis ohwitseri hääli. „Tagasi kraawidesse!“

Kõik panivad punuma. Jaapanlased andsid aga paut pangu järele ja mitutki meest ei jõudnud enam oma endisele seisukohale tagasi, waid jäiwad lamama.

„Ma ei jõua,“ ütles Salakas, „nõrkus tuleb pääle.“ Ja ta luskus maha.

„Wend, sa oled haawatud!“

„Ei tea! Mii soe on. Anna wett!“

„Ruttu, ruttu edasi!“ karjusiwad seltsimehed, „jaapanlased on ligidal!“

„Ei jõua, jätke mind!“ ütles Salakas. Kimmelgas kiskus ruttu Salaka tuue lahki ja kohkudes nägi ta, et särt juba werd täis oli.

„Wett, wett!“ lisendas Salakas. Üks seltsimeestest ulatas Salakale weeplastu ja see jõi ahnesti.

„Hakta mu laela ümber tinnil!“ kästis Kimmelgas.

„Jäta mind, päästa sina oma elu!“

„Ei, ma ei jäta!“

„Rõtle oma naese ja laste pääle. Mina wõin sureda!“

„Sa tuled ühes, — muldu langed wangi!“

„Ma suren!“

„Sa pead elama, ehk meie sureme ühes!“

„Bansai! bansai!“ lölas dieti ligidal.

Kimmelgas haaras Salaka kui wäikese lapse sülle ja pistis punuma, kuna hirm talle üleloomulise jõuu andis. Warsti oliwad nad ühe kümfatse taga ja Kimmelgas pani oma raske koorma maha.

„Jäta nüüd ja pögene ise!“ kästis Salakas.

„Kas surm ehk elu — meie oleme koos!“

„Tuleta oma unenägu meelde!“

„Nüüd ei ole selleks aega! Lähme!“

Ja ta lahmas seltsimehe jällegi sülle ja tasfis ta edasi. Mitmed künned lorida puhates jõudsid nad waimats julge kohale ja punaseristi mehed wõtsiwad lõpuks Salaka oma wanriise. Sõbrad jätsiwad üksteist südamest jumalaga, ja Salakas trööstis Kimmelgat, et surm wistist mitte ei tule. Kui welsker haawa üle oli waadanud, siis ütles ta, et see mitte elu kardetaw ei olla, mis Kimmelgat wäga rõõmustas. Welsker liskas aga juurde, et lahingu platssi jäädes ta tingimata ära oleks surnud, sest haaw

tahta hoolega sibuda ja rawitseda, mis pärast lahingut mitte wõimalis ei oleks olnud.

Muudeni lahing oli mööda. Telini ligibal jagati sõjawäe juhataja Linewitschi poolt auutähtse wälja. Mitugi Eesti wenda saiwad enesele püha Süri risti. Linewitsch andis nad isiklikult kätte ja soowis risti saamiseks õnne.

„Saan Kimmelgas!“ hõikas adjutant.

Kimmelgas astus ette.

„Keisri Majesteedi nimel annan sulle seltsimehe ärapäästmise eest püha Süri risti rinnas kandmiseks.“

Kimmelgas tänas soldati wiisli.

Ülemus oli teda wahwa teo eest ristisaamiseks ette pannud ja ülemjuhataja arwas Kimmelga töö tõesti selle wääriliseks.

Mõne nädala pärast kosus Salakas sõjawäe laatsaretis ja siis, kui rahu kuulutati, oli ta koguni terve. Harbini linnas trehwasiwad sõbrad kofku ja sõitsiwad ühes kodumaale. Tee pääl olles kõnelesiwad nad sõja juhtumist ja Salakas naljatas muu seas:

„Ma ei näinud und ega midagi muud, kuid Jaapani kuul trehwas mind. Küllap wist sinu unenägu enne lahingut seda tähendas, et mind seljaga ära kannad ja selle eest püha Süri risti saad!“

„Jäta järele! Uni on uni! Ega minagi neid nõnda ei usu!“ — Paari tuu pärast oliwad mõlemad sõbrad õnnelikult omaksete kestel.

Kaks isa.

Sulejoonistus kodumaalt. 3. Rootslane.

Sellest on mõni aasta tagasi, kui mina ühe oma tutwa seltsis, kes ameti poolest kooliõpetaja oli, jalutuskäiku tegin. Oli pühapäew. Maakoht: Tartu lounapoolne äär, Walgesoo lähedal. Oli terna lewade ilm, olgugi et maa weel pehme ning porine oli. Kooltaasta oli lõpule jõudnud ja kooliõpetaja tarwitas nüüd waba aega ja õhtu loobust imestades, talwe töö järele. Ühest ja teisest juttu ajades nägime üht setuwelle oma kausi koormaga hädas olewat. Tema hobuse kronu ei jõudnud rasket koormat läbi pehme pori ja wastu mäge üles wedada, ehk küll wana setulene ise ja kaasas oleja poisikene kõigest jõust